Р Е Ш Е Н И Е
№ 44572

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов
ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10970** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба от К. В. А. срещу решение № 2938 от 30.07.2026г., постановено по анд № 8697/2026г. по описа на СРС, 132 с-в, с което е потвърдено наказателно постановление № 25-4332-032117/13.01.2026 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция СДВР“, с което на касатора са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 511,29 евро и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП и на основание чл. 174, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

С жалбата се поддържа, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено при неправилно приложение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост на решаващите фактически изводи. Излагат се твърдения, че концентрацията на алкохол от 1,12 промила не е установена по надлежния нормативно установен ред. В тази връзка се оспорват изводите на първоинстанционния съд, че неспазване изискването на чл. 17, ал. 4 от Наредба № 1/19.07.2017г. е само формално, като се поддържа, че при това положение съдът не може да замени императивно установения способ за идентификация със собствена преценка, че други документи били достатъчни. Касаторът твърди, че е нарушена проследимостта на биологичната проба, като счита, че не наказаното лице е длъжно да доказва, че изследваната проба не е негова, а административнонаказващият орган следва да установи по несъмнен начин, че именно неговата проба е изследвана при спазване на нормативно установения

ред. Твърди се недопустимо смесване на вината за изгубването на стикерите с доказването на състава по чл. 174, ал. 1, т. 2 ЗДвП, като се поддържа, че за ангажиране отговорността на касатора следва да бъде установена конкретна концентрация на алкохол по предвидения от закона ред. Според касатора обстоятелството кой и по каква причина е изгубил стикерите не установява само по себе си концентрация от 1,12 промила и не доказва, че конкретните две неидентифицирани по предвидения нормативен способ епруветки са именно тези, в които е поставена взетата от него кръв. Счита, че е налице вътрешно противоречие в мотивите на СРС, както и че съдът не е изследвал в достатъчна степен дали е била гарантирана идентичността на пробите, а при констатирано неспазване на нормативния механизъм за идентификация на биологичните проби възниква съмнение относно доказателствената надеждност на химическото изследване, което не може да бъде преодоляно единствено чрез негативна оценка на поведението на жалбоподателя. На следващо място, оспорват се като неправилни и необосновани изводите на съда относно субективната страна на нарушението и че същото е доказано по несъмнен начин. По така изложените в жалбата съображения се прави искане за отмяна на решението на Софийския районен съд, като се отмени изцяло и потвърденото наказателно постановление, при условията на евентуалност, делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд. Претендира се отмяна на присъждането на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

В откритото съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът, редовно уведомен, не представя отговор на касационната жалба и не се представлява в производството.

Представителят на СГП счита, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

Административен съд София – град, XVII касационен състав, след като взе предвид и обсъди поотделно и в съвкупност наведените от страните доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, Софийският районен съд е събрал писмени и гласни доказателства, които са от значение за спора, като е приел за установено от фактическа страна следното: На 05.12.2025 г. около 6,24 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателят управлявал лек автомобил с марка и модел „А. А6“ с рег. [рег.номер на МПС] , при което бил спрян за полицейска проверка от Н. Е. Г., изпълняващ длъжността „старши полицай“ в 01 РУ – СДВР. В хода на проверката жалбоподателят бил тестван за наличие на алкохол с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с № А.-0147, като проба № 5990 отчела 1,14 промила в издишания въздух. На водача е издаден талон за изследване в лечебно заведение № 0190524 и надлежният брой отбелязани в него стикери, с които жалбоподателят следвало да се яви в МБАЛ „Св. А. – С.“ до 40 минути, считано от 06,50 часа на 05.12.2025 г. и да даде проби за лабораторно изследване. Връчени били талонът срещу подпис и стикерите – срещу подпис, положен върху талона. На жалбоподателя бил издаден АУАН Серия GA № 717552/05.12.2025 г. от Н. Е. Г., оправомощен със заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. и заповед № 513з-5432/21.05.2024 г. В акта било прието, че жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, като словесно било изписано, че водачът управлява МПС, трамвай или самоходна машина с концентрация на алкохол в кръвта над 0.8 на хиляда до 1.2 на хиляда. Актът бил връчен на жалбоподателя срещу подпис. Видно от протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техните

аналози от 05.12.2025 г., съставен в 07,28 часа, жалбоподателят се е явил в указания в талона срок да даде кръвни проби и е дал такива. Допълнително бил съставен и лист за преглед на пациент от 05.12.2025 г., в който от вписания лекар било допълнително обективирано вземането на двете епруветки кръв за изследване на алкохолна употреба и обстоятелството, че при явяването си жалбоподателят е носел в себе си талона, но не и стикерите, издадени от полицейския служител, под претекст, че ги бил изгубил. В протокола било обективирането сигнализирането на дежурния полицай на място, проверката самоличността на лицето и изчакването му до 12,30 часа на същия ден да се върне с „изгубените“ стикери, както и това, че лицето така и не се е върнало и че кръвните проби са били придвижени за изследването им. С протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта № 773/08.12.2025 г. било установено наличието на 1,12 промила алкохол в кръвта на жалбоподателя от взетите му проби. В този протокол също било отбелязано, че епруветките не са облепени със стикери, поради посоченото в протокола за изгубването им, но капачките им са облепени с лейкопласт и са парафинирани.
При сходни изводи от фактическа и правна страна на 13.01.2026 г. било издадено обжалваното наказателно постановление от Началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция СДВР“, оправомощен със заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. и заповед № 8121К-12547/12.09.2024 г. В НП е бил вписан и точният промил на алкохолно съдържание в кръвта на жалбоподателя с оглед резултатите от проведеното химическо изследване– 1,12 промила.
При така установеното от фактическа страна СРС е приел, че при провеждане на процедурата по издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени нарушения, които да налагат неговата отмяна, както и че от събраните по делото доказателствени източници се доказва обективната и субективната страна на процесното нарушение. Приел е за установено от събраните по делото доказателства по несъмнен и категоричен начин, че на посочените в наказателното постановление време и място жалбоподателят е извършил, както от обективна, така и от субективна страна, нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 вр. чл. 174, ал. 1, т. 2 ЗДвП, като е управлявал лек автомобил с концентрация на алкохол в кръвта от 1,12 промила.
При извършената служебна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 218, ал. 2 АПК настоящата инстанция намира обжалваното решение за валидно, допустимо и правилно.
Решението на Софийския районен съд е постановено при напълно изяснена фактическа обстановка. В съответствие със събраните по делото доказателства е изводът на районния съд за доказаност и съставомерност на деянието. Направените в акта констатации не са опровергани от доказателствата по делото. Напротив, същите се установяват по несъмнен и категоричен начин от събраните по делото гласни и писмени доказателства, които са непротиворечиви, обективни и достоверни по отношение на фактите от предмета на доказване.
Съгласно чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП е въведена забрана за водача да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози. В чл. 174, ал. 1, т. 2 ЗДвП е предвидено, че който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух, над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 12 месеца и глоба 1000 лв.
В конкретния случай по делото следва да се приеме за установено по несъмнен начин, че в нарушение на въведената с чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП забрана жалбоподателят е управлявал МПС под въздействието на алкохол над допустимия от закона минимален праг на концентрацията, а именно

- над 0,5 промила на хиляда. Ето защо, изводът на районния съд, че от обективна страна поведението на жалбоподателя осъществява признаците на визираното в НП нарушение е съответен на материалния закон. Вмененото на жалбоподателя нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП е доказано както от обективна, така и от субективна страна, като е квалифицирано правилно от наказващия орган.

Споделят се изводите на СРС, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и съображенията му защо неспазването на изискването на чл. 17, ал. 4 от Наредба № 1/19.07.2017 г. не се явява основание за отмяната на санкционния акт на формално основание. До този извод съдът е достигнал при изясняване на фактическата обстановка с допустимите доказателствени средства и е обсъдил спазен ли е редът по чл. 15 и чл. 17 от Наредба № 1/2017г., като въз основа на доказателствата по делото е приел, че след спиране на водача и тестването му за употреба на алкохол, който тест е отчел 1,14 промила в издишания въздух, по надлежния ред на жалбоподателя са издадени талони и стикери за изследване на кръвни проби в лечебно заведение, последният в срок се е явил в лечебното заведение за даване на кръвни проби и изследването им чрез химически методи, като са взети надлежно проби в две епруветки, които са били запечатани и изследвани. Подробно са обективирани констатациите на медицинския персонал, че при явяването си в лечебното заведение жалбоподателят не представя нужните стикери с обяснението, че ги е изгубил. Следователно обоснован се явява изводът, че допуснатото нарушение на изискването на чл. 17, ал. 4 от Наредба № 1 от 19.07.2017г., съобразно която разпоредба вакуумните епруветки се запечатват със стикера със сериен номер по чл. 3, ал. 3, придружаващ талона за изследване, а в протокола за изследване се отбелязва серийният номер на стикера, се дължи единствено на поведението на касатора, а несъмнено същият не може да черпи права от собственото си противоправно поведение, както е посочил и районният съд. В тази връзка следва да се посочи, че съществено процесуално нарушение би било налице единствено, в случай че касаторът се беше явил в указания му срок в медицинското заведение и му е отказано изследване поради липса на посочените стикери, каквато хипотеза безспорно не е налице. При това положение споделя се становището, че допуснатите при вземането на кръвните проби нарушения на Наредба № 1 от 19.07.2017 г. не са повлияли върху обосноваността на крайния извод на органа за това, че жалбоподателят е управлявал МПС под въздействието на алкохол над допустимия от закона минимален праг на концентрацията.

Предвид гореизложеното настоящият касационен състав приема, че като е потвърдил процесното наказателно постановление, районният съд е постановил валидно, допустимо и правилно съдебно решение, което следва да бъде оставено в сила.

По искането по чл. 176а, ал. 4 АПК за изменение на въззивното решение в частта му за разноските.

Съгласно чл. 176а, ал. 4 АПК при подадена касационна жалба срещу решението, касационният съд се произнася и по искането за изменение или допълване в частта за разноските, ако такова е направено.

В случая в полза на ответника, с оглед своевременното направено от процесуалния му представител искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и съобразно чл. 63д, ал. 4 вр. с ал. 1 ЗАНН, е присъдена сумата от 66,47 евро, като размерът е определен от въззивния съд в съответствие с разпоредбата на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ. Горното обосновава неоснователност и на искането за изменение по чл. 176а, ал. 4 АПК на въззивното решение в частта му за разноските.

Относно разноските по делото.

При този изход на спора касаторът няма право на разноски. В полза на ответната страна не следва да се присъждат разноски по делото поради липса на своевременно направено искане за това.
Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, Административен съд София – град, XVII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2938 от 30.07.2026г., постановено по анд № 8697/2026г. по описа на СРС, 132 с-в.
ОТХВЪРЛЯ искането на К. В. А. за изменение на решение № 2938 от 30.07.2026г., постановено по анд № 8697/2026г. по описа на СРС, 132 с-в, в частта за разноските.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.